

РЕШЕНИЕ

№ 35593

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разглежда дело номер **10713** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл.9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и чл.4 ал.1 от ЗМДТ, във вр. с чл.226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на ХАЙ СТИЛ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Д. срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДСЦ23-ГД26-798(14)/24.11.2023г. издаден от орган по приходите В. К. Я., на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./Т.“ към дирекция „Общински приходи“, Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД24-РД28-67/13.02.2024г., издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, с който на дружеството за периода 01.01.2019г. - 31.12.2022г. са установени публични общински вземания общо в размер на 2187,07 лв. в т.ч.: задължения за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) в размер на 533,24 лв., ведно с начислени лихви за просрочие в размер на 158, 18 лв. към 24.11.2023г. и такса битови отпадъци (ТБО) в размер на 1146,58 лв., ведно с начислен лихви за просрочие в размер на 249,07 лв. към 24.11.2023г. за поземлени имоти с идентификатори 68134.1004.67 и 68134.1004.64, находящи се в [населено място], местност “Ю. парк”, кв. 187А, пл. № 119 и недвижим имот - земя и сграда, находящ се в [населено място] , [улица], ет. 4.

В жалбата се твърди, че обжалваният акт е издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон, не е подкрепен с годните доказателства и с доказателствени средства, предоставени от

жалбоподателя. Конкретно се излага, че имотът в Ю. парк не се ползва от „Хай стил“ ЕООД и затова дружеството не дължи данъци и такси, които следва да се събират от ползвателите, съответно - Столична община и болница „Л.“. Относно канторска стая, намираща се на [улица] [населено място], излага доводи, че сградата, в която е разположена, е компрометирана, негодна за обитаване и ползването ѝ от всички обитатели, включително „Хай стил“ ЕООД, е приет риск от тяхна страна и това е допуснато от Столична община и всички ангажирани институции, с които е водена кореспонденция. Твърди се нарушение на чл. 24, ал.1, т.17 ЗМДТ и ЗУТ. Моли съда да прогласи за нищожен, евентуално - да отмените изцяло като незаконосъобразен - Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДСЦ23-ТД26-798(14) от 24.11.23 г., на отдел ОП — „С./ Т.“, съставен от ст. инспектор В. К. Я., потвърден с Решение № СФД24-РД28-67/13.02.2024 г. издадено от М. М. - Директор на Дирекции „Общински приходи“ при СО. Претендира разноси, съгласно представен списък.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински приходи“ Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, ангажира доказателства, излага доводи за законосъобразност на оспорения АУЗД. Моли съда да отхвърли обжалването. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, от фактическа страна намира следното:

С декларация по чл. 14 от ЗМДТ вх. № [ЕГН]/19.05.2016г. ХАЙ СТИЛ ЕООД е декларирало в качеството си на носител на вещно право на собственост 0,0066 или 0,0066 % идеални части от земя с площ 390,00 кв.м. в т. ч. застроена площ 350,19 кв.м., находящи се в [населено място], район Т., [улица], ет.4, ст.412, както и притежаваните 100% идеални части от правото на собственост от сграда, представляваща “друг нежилищен обект” - по описание “кантора” (офис) с дата на придобиване 19.11.2015г., с общо РЗП на обекта 15, 78 кв.м., с предназначение - консултантска дейност и отчетна стойност 22100,00 лв, с данъчна партида № 7224F179676. Собствеността е придобита с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 155/19.11.2015г., том. I, рег. № 2286, дело № 134/2015г. на нотариус рег. № 389. От аналитична счетоводна справка с рег. № ДСЦ16-ТД26- 33-(1)/17.05.2016г. се установява, че отчетната стойност на имота е 22100,00 лв., в т.ч. сграда (канторска стая) - 21830,00 лв. и земя (2/330 идеални части от УПИ) - 270,00 лв.

С декларация по чл.17 ал.1 от ЗМДТ (отм.) вх. № 0109-411/15.04.2008г. ХАЙ СТИЛ ЕООД в качеството на собственик е декларирал придобит нежилищен имот, от който притежава 1000/6116 идеални части от земя с площ 6116 кв.м., частна собственост с предназначение - парк, придобит на 25.02.2008г., с отчетна стойност 9142,17 лв., находяща се в [населено място], район Т., ж.кв. Ю. парк, кв. 187А, пл. № 119, по партида № М411_080415_10. Собствеността е придобита с нотариален акт за покупко-продажба на идеални части от недвижим имот № 105/25.02.2008г., том I, рег. № 1269, дело № 104/2008г.на нотариус рег. № 386. С декларация по чл. 14 от ЗМДТ вх. № 0127-6391/10.11.2010г. е декларирано основание за освобождаване от данък, тъй като имотът е парк. Приложено е удостоверение с рег. индекс № ДИ94-00/948/92 от 19.10.1995г. на териториална общинска администрация - Т..

След извършена проверка за установяване на задължения по подадените декларации, органът по приходите в отдел ”ОП” - С./Т., Дирекция “ОП”, СО, оправомощен от кмета на СО със Заповед № СОА23-РД-09-2483/17.11.2923г., издадена на основание чл. 107, ал.3 ДОПК, вр.с чл. 8,а л.5 ДОПК, вр.с чл. 4, ал. 1, ал.3 и ал. 4 ЗМДТ е установил, че за периода 01.01.2019г/ - 31.12.2022г. не са заплащани данъчните задължения за декларираните имоти и с обжалвания Акт за установяване на задължения по декларация № ДСЦ23-ТД26-798(14)/24.11.2023г. е установил задължения за

ДНИ в размер на 533,24 лв., ведно с начислени лихви за просрочие в размер на 158,18 лв. към 24.11.2023г. и ТБО в размер на 1146,58 лв., ведно с начислен лихви за просрочие в размер на 249,07 лв. към 24.11.2023г.

Актът е връчен на 30.11.2023г.

С жалба рег. № ДСЦ23-ТД26-798-(15)/ 13.12.2023г. ХАЙ СТИЛ ЕООД е обжалвало АУЗД пред директора на Дирекция “Общински приходи” при СО, който в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, с Решение № СФД24-РД28-67/13.02.2024г., го е потвърдил изцяло.

В хода на съдебното обжалване са събрани писмени доказателства от ответника в т.ч. административната преписка по издаване на оспорвания акт и предходните АУЗД, издавани на дружеството, представени са и доказателства във връзка с предоставянето на услугите по чл.62 и чл.66, ал.1 ЗМДТ за процесните райони.

Представено е становище от началник РИ - Т. (л.26), във връзка с искане на Дирекция ОП, отдел ОП - С./Т. за насрещна проверка относно предоставяне на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битови отпадъци на недвижимите имоти на ХАЙ СТИЛ ЕООД за периода 2019-2022г., според което имотите се намират в сектор 1 и 5 най-близката точка до [улица] на [улица]срещу № 22, там са разположени три броя контейнери за битов отпадък 1100 л. - на общо основание с кратност 21 пъти седмично. Най-близката точка до “Ю. парк“ , кв. 187А, пл. 119 е на [улица], там са разположени 5 бр. контейнери за битов отпадък - 1100 л. - на общо основание с кратност 7 пъти седмично. Услугите са предоставяни от “ЗМБГ”АД. Услугите по лятно и зимно почистване са предоставени за цялата територия на район Т. съгласно оперативни планове за 2019 - 2022г.

ХАЙ СТИЛ ЕООД за периода 2019-2022г. няма данни да е подавала декларации по чл. 23, ал.1 и по чл. 23, ал.2 от НОАМТЦУПСО.

Прието е заключение по допусната по искане на жалбоподателя съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Вещото лице, след запознаване с материалите по делото, с наличните в СО-НАГ и СО район Т. графични материали за района, в който се намира имотът, както и оглед на място е установило, че жалбоподателят ХАЙ СТИЛ ЕООД е собственик на 1000/6118 идеални части от ПИ 119, нанесен в регулационния план на м. Ю. парк. Тъй като идеалните части не са посочени като местоположение спрямо общата площ на ПИ 119, СТЕ е изследвала местоположението на целия ПИ 119. От приложената на л.99 по делото комбинирана скица и от направените от СТЕ допълнителни изследвания и измервания се установява, че северната част на стар ПИ 119 (ненанесена към момента като самостоятелен имот в КККР) попада в обхвата на ПИ 68134.1004.64 от КККР, който имот е частично идентичен със заградения на място терен на Университетска болница Л.. Разликата между УПИ I от кв. 187А и ПИ 68134.1004.64 е по южната граница на имотите, включително в частта и преминаваща през процесния ПИ 119, Източната част от имот 119 попада в обхвата на АДС №02864 от 21.03.2001 г. По направеното със забележка в акта уточнение, в него попада северната част от ПИ 119. За западната (южната по уточнението на АДС) част на имота СТЕ не е установила акт за общинска собственост въпреки, че тази част от имота попада в обхвата на УПИ II -за парк и се ползва като такава.

Към момента на извършения на място оглед и контролни измервания в имот 119 източната му част попада в терена, заграден с масивна прозирна ограда по границата на УПИ I- за правителствена болница от кв. 187А, за който терен има съставен акт за държавна собственост. Западната част от ПИ 119 попада в обхвата на УПИ II —за парк от кв. 187А и се ползва като такава. На място няма обозначения на гранични точки или поставени огради по границите на ПИ 119. Целият терен на ПИ 119 (и двете части на имота) представляват обрасъл с големи дървета

терен, който се ползва като парк (част от Ю. парк). Жалбоподателят не владее и не ползва към момента процесния по делото имот.

При така изяснената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена в срока по чл.156, ал.5 от ДОПК от легитимирано лице, адресат на обжалвания акт, и е процесуално допустима.

Съгласно чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно ал.4 служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – инспектор в отдел “Общински приходи - С.-Т.” в дирекция “ Общински приходи” към направление” Финанси и здравеопазване” при Столична община, съобразно нормата на чл.4, ал.1 и ал.3 от ЗМДТ и правомощията, предоставени му със заповед № СОА23-РД09-2483/17.11.2023 г. на кмета на Столична община и длъжностната характеристика за длъжността инспектор в отдел “Общински приходи” към дирекция „Общински приходи“ на СО.

При издаване на обжалвания акт от административния орган не са допуснати съществени нарушения на процесуалните разпоредби на закона. Представените от жалбоподателя доказателства са обсъдени от административния орган в мотивите на акта и са взети предвид при определяне размера на дължимите публични общински вземания, Задълженото лице, доколкото то е могло да направи възраженията си и да представи доказателства преди издаването на акта, разполага с такава възможност и след това при обжалването му по административен и съдебен ред.

Обжалваният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. В АУЗД подробно са описани фактическите и правни основания за издаването му, съобразно изискването на чл.59, ал.2 т.4 от АПК. Подробно е посочено как са изчислени и формирани установените с него задължения за ДНИ и ТБО за всеки един от имотите и за всеки един от данъчните периоди. Обсъдени са и представените в хода на административното производство доказателства.

По принцип липсата на фактически и правни основания е нарушение на изискването за форма на всеки административен акт, защото в чл. 59, ал. 2 АПК във вр. с § 2 ДОПК са посочени изрично елементите на писмената форма на акта и в т. 4 са визирани фактическите и правни основания. Съдът допуска в практиката си саниране на нарушението неизлагане на фактически и правни основания при условие, че такива основания са изложени в друг документ, част от административната преписка по издаване на акта. Съобразно Тълкувателно решение № 16 от 31.03. 1975 година на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт - в съпътстващата документация по неговото издаване В случая от мотивите, изложени в акта, съдът може да установи налице ли са основанията за издаване на акт по чл. 107, ал. 3 ДОПК, кой е данъчният обект и данъчният период. Данъчната ставка е описана в самия АУЗД за всяка от процесните години.

Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса за битови отпадъци не зависят от дискреционната преценка на органа, а елементите на тези задължения са установени в закона, в актове на общинския съвет и на кмета, които са публични.

Относно съответствието на оспорения АУЗД с материалния закон съдът намира следното:

С обжалвания АУЗД, на основание чл.4 ал.1 от ЗМДТ, са установени задължения за ДНИ и ТБО за периода от 2019 – 2022г. вкл.

Относно задълженията за ДНИ:

В чл.10, ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Според чл.19 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. В чл. 28, ал.1 ЗМДТ е предвидено, че данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим.

Съгласно чл. 22 от ЗМДТ и чл. 15 и чл. 17 от Наредбата на СОС за определяне размера на местните данъци за 2019г., 2020г., 2021г. и 2022г. за нежилищни имоти на предприятия, находящи се в района на Столична община данък недвижими имоти се определя в размер на 1,875 промила върху по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно Приложение № 2 на ЗМДТ. В обжалвания АУЗД органът по приходите приема отчетната стойност на канторска стая № 412, в размер на 21830.00 лв. и изчислява размера на данъчната оценка, съгласно чл.4 и сл. от Приложение № 2 от ЗМДТ за периода 01.01.2019 – 31.12.2022г. в размер на 23641.40 лв. Тъй като данъчната оценка е по-висока от отчетната стойност, определя основа за облагане с ДНИ по чл.21, ал.1 ЗМДТ в размер на 23641.40 лв. и установява ДНИ за всяка от четирите години в размер на 44.33 лв; за 2/300 ид. ч. собственост от дворно място данъчната оценка е 60,00 лв, и ДНИ за всяка от четирите години е в размер на 0,11 лв. или общо ДНИ в размер на 177,76 лв. и лихви в размер общо на 52,68 лв.

За 1000/6118 ид.ч. от поземлен имот с площ 6118 кв. м., находящ се в [населено място], район "Т.", м. Ю. парк, кв.187а, пл. № 119, е приета отчетна стойност 9142,17 лв. и е изчислена данъчна оценка в размер на 47399,40 лв

Тъй като данъчната оценка е по-висока от отчетната стойност, определя основа за облагане с ДНИ по чл.21, ал.1 ЗМДТ в размер на 47399,40 лв. и установява ДНИ за всяка от четирите години в размер на 88,87 лв. или общо за периода 2019-2022г. ДНИ в размер на 355,48 лв. и лихва в размер на 105,50 лв.

Жалбоподателят не оспорва изчисленият в акта размер на данъка. Не ангажира и доказателства в тази насока, след дадени от съда указания за разпределяне на доказателствената тежест в процеса. От друга страна от ответника подробно в акта е описан начинът, по който е формиран размерът на данъка и е определена данъчната основа за всеки един от имотите.

Възраженията на жалбоодадтеля са свързани с недължимост на данъка, тъй като не използва имотите. За канторската стая посочва, че е опасна за обитаване, а сградата е компрометирана и негодна за обитаване, а имотът в Ю. парк се използва за парк и част от него попада в двора на болница "Л.", поради което не използва имота. Данъкът е публично задължение, което е породено от фактическата и правна власт, която правният субект има върху съответния обект на облагане, намиращ се на територията на страната. Данъкът е проява на териториалния суверенитет на държавата и именно поради това чл. 10, ал.1. ЗМДТ сочи, че с данък недвижими имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти. Данъкът не зависи от ползването или неползването на подлежащия на облагане недвижим имот. Ползването не е елемент на фактическия данъчен състав за данък недвижими имоти. Това законодателят е посочил изрично в чл. 13 ЗМДТ - данъкът се заплаща независимо

дали недвижимият имот се ползва или не. Относно твърденията за състоянието на сградата, в която се намира имотът на жалбоподателя в [населено място], [улица], следва да се отбележи, че не е елемент на данъчния фактически състав и техническото състояние на имота. Дали сградата е годна, дали е законна, дали съответства на законовите и технически изисквания, дали е в експлоатационна годност е ирелевантно за дължимостта на данъчното задължение. (Решение № 9489 от 25.06.2013 г. на ВАС по адм. д. № 875/2013 г., VII о.,)

Единствената възможност задълженото по смисъла на чл.11 ЗМДТ лице да не дължи данък върху недвижим имот е ако имота попада в някоя от лимитативно изброените от законодателя хипотези на чл. 24, ал.1 ЗМДТ. Само тогава, въпреки наличието на пораждащата данъчното задължение правна връзка между обекта и субекта, законодателят, по свои, свързани с други цели съображения, е решил да освободи съответното задължено лице от заплащането на данък.

Член 24, ал.1, т.17 от ЗМДТ (ред. ДВ, бр. 153/1998 г.) във вр. с чл. 27 и чл.14 от същия закон създава данъчно облекчение за данъчно задължени лица по отношение на недвижимите имоти, собствеността върху които е възстановена по закон и които не са в състояние да бъдат използвани, за период от 5 години, след като бъде подадена декларация в двумесечен срок, броим от момента на придобиване на имота. Установено е, че декларацията за ползване на облекчението не е подадена в предвидения от закона преклузивен срок, след като моментът на придобиване на собствеността е релевантен спрямо надлежното упражняване на правото на облекчение. (Решение № 664 от 14.01.2011 г. на ВАС по адм. д. № 8360/2010 г.) Разпоредба на чл. 24, ал.1, т.17 от ЗМДТ има за цел да освободи за определения петгодишен срок иначе задължените по закон лица от плащанията, свързани с данъка върху възстановените им недвижими имоти, спрямо които макар и да е призната и възстановена собствеността, то същите в общия случай могат да се ползват от правоимащите едва след предаване на фактическата власт (въвода във владение), което от своя страна може да бъде свързано с провеждането на допълнителни производства, издаването на актове и извършването на действия, отнемачи различно време (понякога надвишаващо посочения срок) и поставящи имотите в "състояние" да не могат да бъдат използвани.

Неоснователни са доводите, свързани с установените от СТЕ спорове за собствеността и владението на части от декларирания от жалбоподателя поземлен имот, намиращ се на територията на Ю. парк. Съгласно чл.11 и чл.64, ал.1 ЗМДТ, задължени за данък недвижими имоти и за такса битови отпадъци лица са собствениците на имоти, облагаеми с данък недвижими имоти. След като както бе посочено, процесният имот не е освободен от данък, следователно собственикът му е задължено по смисъла на чл.11 ЗМДТ лице. Кой е собственик, какви са правните способности за придобиване на собственост върху недвижим имот и как се доказва правото на собственост установява Законът за собствеността. Нито един административен орган, в т.ч. и тези по чл. 4, ал.3 и чл.5 ЗМДТ, няма компетентност да се произнесе със свой акт дали едно лице, което твърди, че е собственик, наистина е такъв. Това може да стори само съдът в нарочно съдебно производство, в което страни са лицето, което твърди, че е собственик, и лицето, което му оспорва това право. До тогава, до когато е налице спор между съответните лица за правото им на собственост по отношение на подлежащ на данъчно деклариране и облагане имот и когато всяко едно от тези лица декларира, че е собственик, данъчната администрация, съответно общинската администрация с компетентност по чл. 14 ЗМДТ

не може да реши вместо съда, кому принадлежи правото на собственост. Данъчната (общинската) администрация е длъжна да приеме данъчната декларация на всяко лице, което декларира, че е собственик на имота и надлежно да му определи дължимия данък съобразно декларираното. Дали наистина това лице е собственик, ще реши съдът, ако и когато претендиращите за собственост лица го сезират със спор за собственост. Дотогава декларираното собствено лице е данъчно задължено и на него се начисляват дължимите данъци и такси. Противното би значело чрез волеизявление на административен орган, т.е. чрез административен акт, да се пречи на свободното упражняване на правото на собственост, нещо, което данъчните (общинските) органи нямат като компетентност. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 7644 от 5.06.2014 г. на ВАС по адм. д. № 11174/2013 г., VII о.; Решение № 9875 от 25.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 5526/2016 г., VII о.; Решение № 2986 от 21.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 399/2023 г., I о.и др.

Относно задълженията за ТБО:

Съгласно разпоредбата на чл.62 ЗМДТ за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се заплаща такса, размерът на която се определя по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за посочените в същата разпоредба, дейности. За разлика от данъците, дължимостта на таксите, каквато е ТБО, не се поражда само и единствено от наличието на установена в закон правна връзка между недвижим имот и съответния правен субект – чл. 11 ЗМДТ. В закона е предвидено и фактическо престирание и ползване на услугата. С оглед различното съдържание на трите вида услуги по чл. 62 ЗМДТ и на различните цели, които общината преследва чрез предоставянето на тези услуги, в закона са предвидени изисквания, които определят кога услугите са предоставени и кога се счита, че са ползвани. Условието, при които не се събира такса за някоя от услугите са посочени в чл.71 ЗМДТ и те са следните: за сметосъбиране и сметоизвозване - когато услугата не се предоставя от общината; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината; за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. Тъй като е възможно лицето по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ да не ползва за съответния отчетен период имота и с оглед на това да не генерира битови отпадъци, законодателят в чл. 8, ал. 5 ЗМДТ е приел, че общинският съвет с наредбата по чл. 9 ЗМДТ, определя реда, по който лицата, които не ползват услугата през съответната година, установяват този факт.

Според чл. 64 ЗМДТ, таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

В случая, от доказателствата по делото се установява, че нежилищните имоти на дружеството попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци. От дружеството не е подавана декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на месните данъци и такси и цени на услугите, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, приета с решение № 894

на СОС, по протокол № 93/23.11.2006 г. за вида и броя на съдовете за битови отпадъци, които ще се използват през годината. За дружеството не е издавана заповед на кмета на Столична община за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, на основание чл. 24, ал. 1 от НОАМТЦУПСО.

Съгласно чл. 66, ал. 1, т. 4 ЗМДТ, в услугата поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване се включва почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. Наличието на територии за обществено ползване изисква поддържането и на определен стандарт на чистота на тези територии. Законодателят е приел, че общото ползване предполага и обща отговорност за събиране, транспортиране и третиране на генерираните битови отпадъци по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗУО. За да е налице задължение за заплащане на такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, е необходимо общината не само да е определила вида и териториалния обхват на предоставяне на услугата, но и фактически да я предоставя. Тогава, когато услугата не се предоставя, такса не се дължи – чл. 71, т. 2 ЗМДТ. Тъй като не е обвързана от фактическото ползване на имота от задълженото по чл. 11 ЗМДТ лице, за тази услуга не е налице възможност предварително да се декларира неползване.

Услугата обезвреждане на битови отпадъци и поддържане на депа или на други съоръжения за обезвреждане е необходима, както по отношение на битовите отпадъци, получени от сметосъбирането и сметоизвозването, така и за битовите отпадъци, получени от поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване, така и за осигуряване на общото задължение на общината по обезвреждане на битовите отпадъци. Именно с оглед на това в Закона за управление на отпадъците са определени задълженията на общините по третиране на отпадъците, както и правните форми, чрез които това може да стане. Законодателят е приел, че такса за тази услуга не се събира, когато общината няма депа или други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци. Тъй като тази услуга също не е обвързана изцяло с фактическото ползване на имота от задълженото по чл. 11 ЗМДТ лице, досежно нея не е налице възможност предварително да се декларира неползването ѝ.

В случая от събраните доказателства се установява, че услугите са предоставяни от СО. От представените от ответника заповеди, на основание чл. 63, ал.2 от ЗМДТ, чл.44, ал.1, т.1 и т.8 и чл.2 от ЗМСМА; констативни протоколи за периода 2019-2022г., обобщени констативни протоколи за четирите тримесечия 2019., 2020г., 2021г., 2022г.; актове и фактури за четирите тримесечия на всяка от календарните години в периода 2019г.-2022г, Становището при извършената насрещна проверка; договори, допълнителни споразумения към тях и пр., се установява реалното предоставяне от общината на трите услуги за 2019г – 2022г. по отношение на имотите на дружеството. Тези документи не са оспорени и следва да бъдат ценени като годно доказателство средство.

Относно размера на установените с обжалвания акт публични общински вземания на дружеството за ТБО, се установява, че в АУЗД то е извършено, за всяка от услугите по чл. 62 ЗМДТ, при спазване изискванията на чл. 67, ал.2 и чл.3 от ЗМДТ. Изчислението е извършено пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, съгласно изискванията на чл. 26, ал.1 от Наредбата на СОС за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Размерът на установената ТБО не се оспорва от жалбоподателя. Съгласно чл. 71, ал.1, т.2 ЗМДТ, не се събира такса за услугата по чл. 62, т.1 и дейността по третиране на битовите

отпадъци – част от услугата по чл. 66, ал.1, т.2, когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9, от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота. При изчисляване размера на ТБО за 2021г. е взета предвид подадената декларация по чл. 71, ал.1 по ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/04.12.2020г. Така за 2019г. е определена ТБО в размер на 91,42 лв.; за 2020г. - 91,42 лв.; за 2021г. - 61,25 лв. и за 2022г. - 91,42 лв. Или общо за периода 2019г. - 2021г. са установени задължения за ТБО в размер на 355,51 лв. и са установени лихви общо в размер 102,15 лв.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспореният в настоящото производство акт за установяване на задължения по декларация е законосъобразен, като издаден от компетентен орган, в съответната писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие със ЗМДТ и с негова цел, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съобразно материалния интерес, в съответствие с чл. 8, ал.1, т. от Наредба № 1 от 09.07.2005г. за възнаграждения за адвокатска работа, в размер на 518,71 (петстотин и осемнадесет лева и седемдесет и една стотинки) лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал.1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ХАЙ СТИЛ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Д., срещу Акт за установяване на задължения по декларация № ДСЦ23-ТД26-798(14)/24.11.2023г. издаден от орган по приходите в отдел „Общински приходи – С./Т.“ към дирекция „Общински приходи“, Столична община, потвърден с Решение № СФД24-РД28-67/13.02.2024г., издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ на Столична община, в качеството му на решаващ орган по смисъла на ДОПК, с който на дружеството за периода 01.01.2019г. - 31.12.2022г. са установени публични общински вземания общо в размер на 2187,07 лв.

ОСЪЖДА ХАЙ СТИЛ ЕООД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община разноски в размер на 518,71 (петстотин и осемнадесет лева и седемдесет и една стотинки) лева.

Решението е окончателно, на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.